

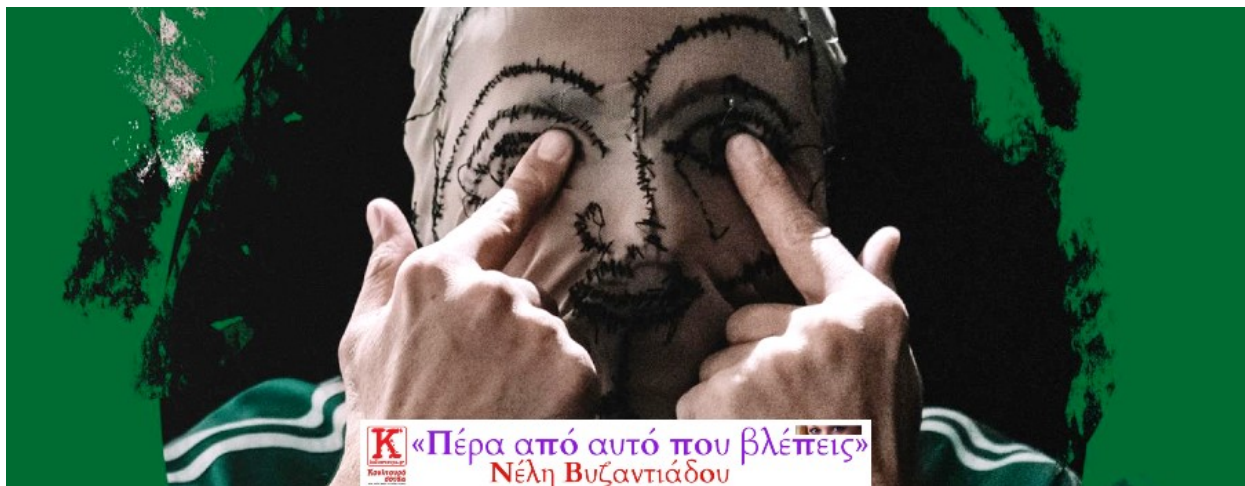
«Ο Πουπουλένιος»: Ψυχογραφώντας την παράσταση "Πέρα από αυτό που βλέπεις"

kulturosupa.gr/anthrwpou-kai-koinwnia/nelh-p0p0len10s-47854/

«Ο Πουπουλένιος»: Ψυχογραφώντας την παράσταση "Πέρα από αυτό που βλέπεις" | Νέλη Βυζαντιάδου.

02 Νοεμβρίου 2022

6874 Views

«Ο Πουπουλένιος»: Ψυχογραφώντας την παράσταση "Πέρα από αυτό που βλέπεις" | Νέλη Βυζαντιάδου.

Ψυχογραφώντας Θεατρικές παραστάσεις, Κινηματογραφικές ταινίες, Τηλεοπτικές σειρές, **Πέρα απ' αυτό που βλέπεις** (Κάθε Δευτέρα, Τετάρτη & Παρασκευή).

ΝΕΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΑΔΟΥ

Είναι μεγάλη η ζημιά που γίνεται στην ψυχή ενός μικρού παιδιού όταν αυτό μεγαλώνει δίπλα σε ακατάλληλους γονείς. Κι όταν αυτό το παιδί μεγαλώσει, θα πρέπει να επιλέξει αν και αυτό με τη σειρά του θα κάνει ζημιά στην ψυχή άλλων.

Γράφει η **Νέλη Βυζαντιάδου** για την Κουλτουρσούπα.

Το ζέσταμα

Περίμενα με ανυπομονησία να δω τη συγκεκριμένη παράσταση. Αν υπήρχε μάλιστα θερμόμετρο που να μετρά το βαθμό του εσωτερικού μου ζεστάματος, θα είχε δείξει την υψηλότερη θερμοκρασία. Έχοντας διαβάσει από πριν την υπόθεση ήμουν γεμάτη ενδιαφέρον για αυτό που θα έβλεπα.

Μπαίνοντας στο φουγιέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών αντίκρισα το Μίσαλ σε διαδοχικές στάσεις που άνετα θα μπορούσαν να συμβολίσουν τις διαφορετικές φάσεις της ζωής του. Σε λίγα λεπτά θα ξεκινούσε ο ‘Πουπουλένιος’.

Η δράση

Σε μια εποχή στην οποία επικρατούν δυσάρεστες ειδήσεις για ενδοοικογενειακή βία με θύματα παιδιά και έφηβους, το έργο αυτό φαντάζει πιο επίκαιρο από ποτέ. Δυο αδέρφια, ο Κατούριαν και ο Μίσαλ, έχουν μεγαλώσει στο ίδιο σπίτι και όμως έχουν εκτεθεί σε ίδιες αλλά και διαφορετικές καταστάσεις. **Δυο αδέρφια που είχαν την ατυχία να έχουν παράξενους γονείς, όπως θα πει χαρακτηριστικά ο Κατούριαν, οι οποίοι δε δίστασαν να κακοποιήσουν συναισθηματικά και σωματικά και τα δυο τους παιδιά.**

Γιατί αυτό έκαναν. Την ώρα που εξαντλούσαν όλη τους τη βία στο Μίσαλ, υπέβαλαν σε ψυχικά βασανιστήρια τον αδελφό του που ήταν στο διπλανό δωμάτιο και άκουγε χωρίς να γνωρίζει τι ακριβώς συνέβαινε.

«Φοβάμαι που ο αδελφός μου είναι ολομόναχος σε ένα ξένο μέρος» λέει ο Κατούριαν στον υπαστυνόμο Τουπόλσκι για να συνεχίσει **«και φοβάμαι ότι ο φίλος σου θα τον μαυρίσει στο ξύλο»** αναφερόμενος στον υπαστυνόμο Άριελ. Κι εκείνη την ώρα αναρωτιέμαι για τις φορές που φοβόταν για όλα αυτά που περνούσε ο αδελφός του ολομόναχος σε ένα δωμάτιο και χωρίς να έχει καμία απολύτως επαφή με τον έξω κόσμο. **Πόση ζημιά μπορεί να έγινε στην ψυχή αυτών των δύο παιδιών. Πόση ζημιά γίνεται καθημερινώς στις ψυχές παιδιών γύρω μας. Πόση ζημιά προκαλούν κάπιοι που θέλουν να λέγονται γονείς χωρίς να αξίζουν αυτήν την ιδιότητα.**

Κι όσο σκέφτομαι τις ζημιές που έγιναν στις ψυχές των πρωταγωνιστών, φέρνω στο μυαλό μου τα λόγια της Alice Miller: **«Δεν μπορούμε να σβήσουμε τις ζημιές που έγιναν μέσα μας κατά την παιδική μας ηλικία αφού δεν μπορούμε να αλλάξουμε ούτε στο παραμικρό το παρελθόν μας. Μπορούμε όμως να αλλάξουμε και να αναδιοργανώσουμε τον εαυτό μας και έτσι να ξανακερδίσουμε τη χαμένη μας**

ενότητα. Μόνο έτσι μπορούμε να μετατρέψουμε τον εαυτό μας από το ανίδεο θύμα, που ήταν στο παρελθόν, σε υπεύθυνο άτομο, που γνωρίζει τη δική του ιστορία και μπορεί να ζήσει μαζί της».

Ιστορίες γράφει και ο Κατούριαν σε μια προσπάθεια ενδεχομένως να αναπλαισιώσει αυτά που έζησε στη δική του οικογένεια καταγωγής. Ιστορίες με έντονο το στοιχείο της βίας και της φρικαλεότητας. **Ιστορίες που, εν αγνοία του συγγραφέα, δραματοποιούνται από τον ίδιο του τον αδελφό στη σκηνή της ζωής.**Κι αυτό το κάνει γιατί ήθελε, όπως λέει ο ίδιος, να δει πόσο παρατραβηγμένα ήταν τα παραμύθια που έγραφε ο αδελφός του. **«Και γιατί δεν αναπαρέστησες ποτέ ένα από τα καλά;»** ρωτάει ο Κατούριαν το Μίσαλ για να του απαντήσει εκείνος **«Γιατί δεν έγραψες ποτέ καλά παραμύθια».** Ο Κατούριαν, έχοντας γράψει και καλά παραμύθια, εξοργίζεται ακούγοντας αυτή την απάντηση την οποία θεωρεί ψευδή για να πει με τη σειρά του **«Θα σου πω εγώ γιατί δεν αναπαρέστησες ποτέ κανένα από τα καλά. Γιατί είσαι ένα σαδιστικό, καθυστερημένο, διεστραμμένο πλάσμα που ευχαριστιέται να σκοτώνει μικρά παιδιά κι ακόμα κι αν κάθε παραμύθι που έγραφα είχε μέσα το πιο γλυκό πράγμα που μπορεί κανείς να φανταστεί, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο».** Συγκλονιστικές αλήθειες και πόσο αποκαλυπτικές για το παιχνίδι που παίζουμε όλοι μας με τα παραμύθια και τις ιστορίες που μας διδάσκουν οι γονείς μας, σκέφτομαι. Είναι σίγουρο ότι κάποιες φορές οι γονείς κάνουν πάρα πολλά για το παιδί τους με αποτέλεσμα να το αποδυναμώνουν. Κάποιες άλλες φορές κάνουν πολύ λίγα με συνέπεια να μη του δίνουν την υποστήριξη και την ώθηση που χρειάζεται στη ζωή του. **Υπάρχουν κι εκείνες οι φορές που οι γονείς διδάσκουν στο παιδί τους ακατάλληλες συμπεριφορές μέσα από το δικό τους παράδειγμα. Είναι πολύ εύκολο να χρεώσουμε σε αυτούς τα δικά μας λάθη. Είναι εξαιρετικά απλό να αποδώσουμε ευθύνες στην παιδική μας ηλικία για τις δικές μας επιλογές ως ενήλικες.**

Κι είναι πραγματικά πολύ συνηθισμένο να επαναλαμβάνουμε αυτό που είδαμε στην οικογένεια καταγωγής μας ακόμα κι αν αυτό ήταν τοξικό. **«Είσαι ακριβώς σαν τη μαμά και το μπαμπά. Με χτυπάς και με δέρνεις»**, λέει ο Μίσαλ στον αδελφό του τη στιγμή που εκείνος του χτυπά το κεφάλι στο πάτωμα. Κι όμως αποδεικνύεται μέσα από τις πράξεις του ότι είναι εκείνος που έμοιασε περισσότερο στους γονείς του κι αν ήταν το θύμα τους. Το θύμα που στην πορεία έγινε θύτης. Το θύμα που δε δίστασε να σκοτώσει αθώα παιδιά. **Το θύμα που έχει αποσυνδεθεί από τις αποτρόπαιες πράξεις του, τις οποίες προσπαθεί να εκλογικεύσει.** Κι όσο ακούω τα επιχειρήματα του Μίσαλ, τόσο σκέφτομαι το νοσηρό κομμάτι που κρύβουμε όλοι μας. **Έτσι κι αλλιώς όλοι έχουμε, σύμφωνα με την Alice Miller, ένα κρυφό εσωτερικό δωμάτιο που κρύβουμε ακόμα και από τον ίδιο μας τον εαυτό και στο οποίο μπορεί να βρει κανείς ολόκληρο το σκηνικό της παιδικής μας ηλικίας.** Και στο σκηνικό της παιδικής ηλικίας του Μίσαλ και του Κατούριαν μπορεί κανείς να συναντήσει βία, πόνο, παραμέληση και συναισθηματικά παιχνίδια.

Είναι όμως η προβληματική παιδική ηλικία αρκετή για να δικαιολογήσει τις δικές μας επιλογές; Μπορεί να εξηγεί αλλά σε καμία περίπτωση δεν τις δικαιολογεί. Το τι θα γίνω είναι από ένα σημείο και μετά δική μου απόφαση. Το τι θα κάνω είναι και πάλι δική μου απόφαση. Ξεχωρίζω τα λόγια του υπαστυνόμου Τουπόλσκι: **«Απλώς έχω κουραστεί που όλοι εδώ μέσα χρησιμοποιούν τη μαλακισμένη παιδική τους ηλικία για να δικαιολογήσουν τη δική τους μαλακισμένη συμπεριφορά. Ο δικός μου μπαμπάς ήταν ένας βίαιος αλκοολικός. Εγώ είμαι ένας βίαιος αλκοολικός; Ναι, είμαι, αλλά είναι προσωπική μου επιλογή»**. Πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας αν όλοι παραδεχόμασταν ελεύθερα τις δικές μας επιλογές. Πόσο πιο ώριμοι θα ήμασταν εμείς και οι σχέσεις μας.

Το κλείσιμο

Με αυτές τις σκέψεις βγήκα από το φουαγιέ και πήρα το δρόμο της επιστροφής. Είχε ήδη νυχτώσει και το σκοτάδι προσφερόταν για νέους συνειρμούς. **Άλλωστε πρέπει να περάσω από το σκοτάδι για να βγω στο φως, πρέπει να εκτιμήσω το σκοτάδι για να υμνήσω το φως.** Ο Πουπουλένιος θα έμενε για ώρα στη σκέψη μου. Στη σκέψη μου θα έμεναν για ώρα κι όλοι εκείνοι οι ενήλικες που ήταν κάποτε παιδιά, παιδιά που μεγάλωσαν με τέτοια παραμύθια.

-Πληροφορίες για τη παράσταση θα βρείτε [εδώ](#)

-[Δείτε όλα τα άρθρα της Νέλης Βυζαντιάδου με μια ματιά εδώ](#)

"Μαθήματα στη γλώσσα της αγάπης":

(πληροφορίες και online αγορά, [εδώ](#))

•

..

Ακολουθήστε το Kulturosura.gr στα social media